

Vršovice 20.3.2011

Pozdrav: Milé sestry, milí bratři, milé děti a přátelé, vítám vás na našich bohoslužbách ujištěním, že Pán Bůh je tu s námi a nabízí nám poznání svojí milosti ve slovu, písních i společenství svého stolu.

Píseň: 331 sl.1

Introit: Rozpomeň se na slitování svá, Hospodine, a na milosrdenství svá, kteráž jsou od věků. Ž 25,6

Píseň: 119 XIV

Modlitba: Pane Bože, v době, kdy v úzkosti a obavách sledujeme dění v různých částech světa, především v Japonsku a v Libyi, jsme s vděčností přijali Tvé pozvání, abychom mohli naslouchat Tvému Slovu. Abychom znovu uslyšeli, že to Ty jsi Pánem života, že to Ty jsi poslal svého Syna, aby každému život nabídl.

Chceme Tě poprosit, abys proměňoval lidská srdce, abychom my tady, ale i lidé po celém světě přijali výzvu k následování a poslušnosti, která otevírá pohled na druhého člověka, která vede k porozumění, pomoci a odpuštění.

Děkujeme, že nás právě dnes zveš ke svému stolu. Že právě dnes smíme přijmout posilu k životu. Amen.

Slovo dětem:

Píseň ze Svítá: S 222

Čtení: Mt 17,1-8

Píseň: 672

Text: Gn 12,1-4a

Beránku Boží, který snímáš hříchy světa, smiluj se nad námi.

Promýšlel jsem, jaký text vybrat na dnešní neděli. 2. neděli neděli postní. V době, kdy kolem sebe vnímáme mnoho bolesti a zmatku, kdy sledujeme obdivuhodnou obětavost, ale také sobectví. Kdy se vlastně těšíme z toho, že se zástupci států rozhodli vstoupit do vojenského konfliktu v Libyi. Co vybrat do takové situace?

Nakonec jsem sáhl po textu o Ježíšově proměně na hoře, který nám na tuto neděli nabídl ekumenický lekcionář. A ono se ukázalo, že je nesmírně aktuální. Říká nám mnohé o člověku a nabízí cestu uprostřed všeho dění kolem nás. Tento text totiž nestojí osamoceně. Není možné ho číst bez

souvislosti textů okolo něj. Předchází mu událost u Cesareje Filipovy a následuje příběh o neschopnosti učedníků pomoci člověku v jeho bolesti.

U Cesareje Filipovy se ocitáme v centru lidského hledání odpovědi na základní otázky života. Je to příběh, kterému rozumíme, který chápeme, který je nám blízký. Šimon Petr správně odpovídá na Ježíšovu otázku „Za koho mě považujete vy?“ A přichází Ježíšovo zaslíbení: „Blaze tobě, Šimone Jonášův, protože ti to nezjevilo tělo a krev, ale můj Otec v nebesích. A já ti pravím, že ty jsi Petr; a na té skále zbuduji svou církev a brány pekla jí nepřemohou. Dám ti klíče království nebeského, a co odmítneš na zemi, bude odmítnuto v nebi, a co přijmeš na zemi, bude přijato v nebi.“

Jak snadno se nám na základě takového zaslíbení, které máme, stává, že si Ježíše z Nazareta přivlastníme. Přesně tak, jak se to stalo Petrovi. Vrcholné chvíle, kdy se člověku zdá, že už ví, že už rozumí, že už chápe a umí vysvětlit a správným způsobem vstupovat do věcí a dějů, kolem sebe. Křesťané, církev už přece mají Ježíšovu odpověď, zaslíbení, a tak už vědí kudy jít nejen sami pro sebe, ale také pro druhé. A pak přichází utrpení – Ježíšova předpověď utrpení, které patří do cesty spásy. "Buď toho uchráněn, Pane, to se ti nemůže stát!" "Jdi mi z cesty, satane! Jsi mi kamenem úrazu, protože tvé smýšlení není z Boha, ale z člověka!" Ne, naše představy nejsou řešením. Místo toho přichází výzva k následování toho, který přichází za člověkem s výzvou k odpuštění, pomoci, k naslouchání.

Ale jakou to má vlastně váhu? Má smysl na toto vsadit? Ono něco nad námi existuje, ale měnit kvůli tomu život? Přijmout Ježíšovu cestu za svou? S tím následují Petr, Jan a Jakub na horu. To, co se tu začíná odehrávat, je přesně to, co tak potřebujeme slyšet do našeho váhání a pochybností – Boží odpověď. Ano, je bezpodmínečně nutné snažit se pochopit lidské pohnutky, lidské potřeby, lidské sny. Je bezpodmínečně nutné brát vážně druhého člověka. Ale jestliže nepustíme do tohoto našeho hledání Boží odpověď, nenalezneme cestu dál. Zůstaneme zacyklení ve váhání a pochybnostech. S tím přichází Ježíš za učedníky, když je s sebou bere na horu, když je odvádí ven z bludných kruhu jejich vlastních odpovědí. S tím za námi přichází dnešní text z Matoušova evangelia ve 2. neděli postní, kdy jsme my sami zmatení a nejistí, kdy obtížně hledáme odpověď na otázku, jak smíme a máme žít ve světě plném bolesti a násilí.

Spolu s učedníky vstupujeme na horu a vidíme proměněného Ježíše se znamením Boží slávy a s ním Mojžíše a Eliáše, ztělesnění Zákona a Proroků

- živého Božího Slova pro člověka.

A v tuto chvíli přichází znovu ke slovu lidský aktivismus v těch nejzákladnějších věcech. Musíme přece na takovou událost náležitě odpovědět. Nemůžeme mlčet. Musíme ji nějak uchopit. Postavit tři stany, tak, jako to Pán Bůh chtěl po svém lidu na cestě do zaslíbené země. Nové stany setkávání. Jak nevyčerpatelní jsme v nabídce svých odpovědí a svých řešení. A jako kontrast právě v tuto chvíli ostatní učedníci bezmocně zápasí o zdraví, budoucnost nemocného chlapce. Marný boj s bolestí. „Postavme stany stranou hrůz tohoto světa.“

Ale Boží odpověď se nedala spoutat ani tehdy ani dnes. »Ještě nedomluvil a hle, světlý oblak je zastínil a z oblaku promluvil hlas: „To jest můj milovaný Syn, kterého jsem si vyvolil: toho poslouchejte.“« Oblak jako znamení Boží přítomnosti, hlas, který proměňuje lidské životy, který otevírá novou budoucnost. Tento hlas promlouvá i do naší přítomnosti a říká - „tento Ježíš, jehož příběhy si vyprávíte, kterého jste si ochočili natolik, že váháte, má-li smysl jej přijmout s jeho zvěstí lásky, pomoci a smíření, tento Ježíš není filozofickým tématem ani hračkou, ale je to Boží Syn. Tohoto Ježíše poslouchejte.“

Reakcí je naprosté strnutí v projevu úcty a strachu. Protože tady došlo k setkání s Hospodinem. Najednou je zjevné, že všechny ty představy o náboženství a o světě, který by nám vyhovoval, mají základy na písku. Jsme jakoby v bodě 0 a nevíme, co s tím. Hospodin promluvil. My nemáme co říct. Nemáme slov a v tuto chvíli, v těchto dnech a týdnech si to uvědomujeme. Lidská slova nestačí. To je to, co zažil Karel Barth v otřesu z 1. světové války, co zcela přetočilo jeho teologii směrem k pokornému naslouchání Božímu Slovu. To je to, co jsme zažívali a zažíváme při zprávách z Libye, Afgánistánu, Egypta a dalších a dalších míst lidského násilí. Při zprávách z Japonska a dalších a dalších míst katastrof. Lidské oněmění.

Ale Hospodin promluvil. A tak Ježíš zvedá své učedníky a vede je zpět do světa, kde čeká nešťastný otec nemocného chlapce. A Petr, Jakub a Jan jdou.

Hospodin promluvil. Oslovil Abrama, aby vykročil na cestu, kde bude požehnáním člověku. Protože bude vědět o hlase, který vstupuje do lidských životů, do lidských dějin.

Hospodin promluvil. A zve nás uprostřed zmatků a hledání ke svému stolu. Aby nás posilnil na cestě poslušného následování Toho, který nás povolal

ke svědectví o naději pro člověka v tomto světě. Ježíše z Nazareta, Pána a Spasitele života našeho i života celého stvoření.

Amen.

Píseň: 236 Ježíši, Pane nejvyšší

Vyznání vin: Ztišme se společně před naším Pánem a vyznejme všechno, co nás trápí, z čeho máme obavy, všechny ty, kterým nedokážeme pomoci a trápí nás to. Všechno a všechny, které mu chceme v tichosti nebo nahlas odevzdat tváří v tvář jeho milosti a lásce, ve které nás zve ke svému stolu jako své děti.

Pane, vyznáváme se Ti z nedostatku odvahy k poslušnosti Tvého Slova a tak i ke skutečnému životu. Vyznáváme se Ti, že hledáme všelijaké náhražky, které se nám zdají bezpečnější.

Vyznáváme, že v tom nejsme lepší než ostatní lidé. Že spolu s nimi neseme vinu na bídě tohoto světa. Kdo tak spolu se mnou vyznává, společně vyznej: Vyznávám.

A přece zároveň vyznáváme, jak moc potřebujeme život, který nám nabízíš. Jak moc se těšíme ke stolu, který jsi pro nás připravil. Přece před Tebe předstupujeme s nadějí na odpuštění pro milost Tvého Syna Ježíše Krista, který za nás zemřel a pro nás je živ. Věříme v moc jeho smrti a vzkříšení. Potvrďme hlasitě: Věříme.

Pamětlivi toho, že Bůh v Kristu odpustil nám, odkládáme nyní všechn hněv i výčitky a odpouštíme těm, kdo nám ublížili. Vyznejme to hlasitě pro lásku Kristovu: Odpouštíme.

Slovo milosti: Boží milost i v našich životech otevírá výhled naděje a my se o tom smíme ujistit ve slovech, která i nám nabízí autor epištoly Židům: 'Toto je smlouva, kterou s nimi uzavřu po oněch dnech, praví Pán; dám své zákony do jejich srdce a vepíšu jim je do mysli; na jejich hříchy a nepravosti už nikdy nevzpomenu.' Žd 10,16n

Pozdravení pokoje: O tuto naději Boží milosti se smíme navzájem podělit a podat si navzájem ruce na znamení odpuštění, bratrství a jednoty Kristova lidu a pozdravit jeden druhého se slovy: Pokoj tobě.

Píseň: 669 Přijď, Spasiteli

Modlitba: Otče, děkujeme ti,
neboť ty jsi náš Bůh.

Nebe a země a všechno, co žije,
ti vděčí za svůj původ.

Tvé světlo osvětlilo svět
a dalo povstat životu;
člověka jsi stvořil podle svého obrazu,
řídil jsi jeho cestu
a vedl jsi ho svým přikázáním.

Slyšel tvé slovo z úst tvých poslů,
nám všem jsi řekl své věčné Slovo:
v Ježíši Kristu, tvém Synu.

V něm máme život.

Jeho Duch lásky je tím Duchem, který nás učí
chválit tebe, našeho Otce,
tobě děkovat,
tebe oslavovat
a tebe vyznávat:

Svatý, svatý, svatý jsi, Hospodine zástupů, plná jsou nebesa i země tvé
slávy. Požehnaný, který přicházíš ve jménu Páně. Hosana na výsostech!

Slova ustanovení: Poslyšte slova ustanovení svaté večeře Páně: „Já
zajisté přijal jsem ode Pána, což i vydal jsem vám, že Pán Ježíš v tu
noc, v kterouž zrazen jest, vzal chléb a díky činiv, lámal a řekl:
Vezměte, jezte, to jest tělo mé, kteréž se za vás láme. To čiňte na mou
památku. Takž i kalich, když povečeřel, řka: Tento kalich je ta nová
smlouva v mé krvi. To čiňte, kolikrát koli píti budete, na mou památku.
Nebo kolikrát byste koli jedli chléb tento a z kalicha toho pili, smrt
Páně zvěstujete, dokud nepřijde.“

(1K 11,23-26)

Apoštolské vyznání: Chceme se touto svátostí posilnit ve víře. Nejen sami
pro sebe, ale v jednotě církve Kristovy, ve společenství s křesťany všech
generací a národů. Vyznejme tedy spolu s nimi slovy Apoštolského vyznání
víry:

Sbor: Věřím v Boha, Otce všemohoucího, Stvořitele nebe i země, i v
Ježíše Krista, Syna jeho jediného, Pána našeho, jenž se počal z Ducha

svatého, narodil se z Marie Panny, trpěl pod Pontským Pilátem, byl ukřižován, umřel a byl pohřben, sestoupil do pekel, třetího dne vstal z mrtvých, vstoupil na nebesa, sedí na pravici Boha Otce všemohoucího, odkud přijde soudit živé i mrtvé. Věřím v Ducha svatého, v svatou církev obecnou, svatých obcování, hříchů odpuštění, těla z mrtvých vzkříšení a život věčný. Amen.

Píseň: Při vysluhování svaté večeře Páně Budeme společně zpívat píseň
308
461

Pozvání: Ježíš Kristus každého z nás zve: „Pojďte ke mně všichni, kdo se namáháte a jste obtíženi břemeny, a já vám dám odpočinout.“ I my se tedy nyní smíme odvážit přistoupit ke stolu, který je pro nás připraven.

Přijímání: Společenství těla Kristova.
Společenství krve Kristovy.

Propouštění:

Ježíš nás ujišťuje: „Amen, amen, pravím vám, kdo věří, má život věčný. Já jsem chléb života. Vaši Otcové jedli na poušti manu, a zemřeli. Toto je chléb, který sestupuje z nebe: kdo z něho jí, nezemře. Já jsem ten chléb živý, který sestoupil z nebe; kdo jí z toho chleba, živ bude na věky. A chléb, který já dám, je mé tělo, dané za život světa.“ J 6,47-51

Ježíš řekl: "Amen, amen, pravím vám, nebudete-li jíst tělo Syna člověka a pít jeho krev, nebudete mít v sobě život. Kdo jí mé tělo a pije mou krev, má život věčný a já ho vzkřísím v poslední den." J 6,53n

Ježíš mu odpověděl: "Kdo mě miluje, bude zachovávat mé slovo, a můj Otec ho bude milovat; přijdeme k němu a učiníme si u něho příbytek.

J 14,23

Píseň: 509 Předivný Pán Bůh v skutcích svých

Přímluvná modlitba:

Ohlášky:

Poslání: A tak, moji milovaní bratři, buďte pevní, nedejte se zviklat, buďte stále horlivější v díle Páně; vždyť víte, že vaše práce není v Pánu marná. 1K 15,58

Požehnání: Hospodin Ti požehnej a opatruj tě. Hospodin rozjasni nad tebou svou tvář a buď ti milostiv. Hospodin obrať k tobě svou tvář a obdař tě pokojem. Amen. Nu 6,24-26

Píseň: 166 Pán Bůh je přítomen